

Mo - cný ne - bes Stvo - ři - te - li,
 vě - ři - cích O - svě - ti - te - li,
 Kri - ste, k spa - se - ní všem da - ný,
 vy - slyš v pro - sbách své kře - sťa - ny.

2. Jenž lítost nad námi maje, / že jsme vyhnáni ven z ráje, / ráčils svět hříšný spasiti, / lékařství raněným dáti.
3. Neb když večer světa přišel, / Tys jako ženich k nám vyšel / z života přečisté panny, / v naše tělo oblečený.
4. Kterého důstojné jméno / s poklonou každé koleno / ctít musí, byvši stvořené, / nebeské, zemské, pekelné.
5. Ano, i slunce i měsíc / i hvězdy v službě trvajíc, / osvědčují svou poddanost / a tvou k lidem přívětivost.
6. Tebe, který máš přijíti / živé i mrtvé souditi, / prosíme, rač zde pomoci, / ďábla, tělo, svět přemoci.
7. Čest budiž Otci věčnému / i Synu již vtělenému, / s Duchem svatým Těšitelem / nyní i na věky, amen.